

Κατηγορίες Διαγωνισμού

- ★ Τραγούδι
- ★ Βίντεο
- ★ Δημιουργική Κατασκευή
- ★ Δημιουργική γραφή-δοκίμιο
- ★ Σχεδίασε το αστέρι σου

Εύχομαι να αποκτήσω ένα studio
σχεδίου μόδας
Κατερίνα, 10
οξεία μυελογενής λευχαιμία

Γυμνάσιο Γενικής Αγωγής

2ο ΓΥΜΝΑΣΙΟ ΓΕΡΑΚΑ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΑΣΤΕΡΟΥΛΗ της make a wish

Κάποτε, κάπου, σε μία πλανητική έκρηξη του γαλαξία μας γεννήθηκε ο Αστερούλης. Αμέσως, φάνηκε πως ήταν ένα διαφορετικό αστεράκι από όλα τα άλλα. Συχνά απομακρυνόταν από τα υπόλοιπα και του άρεσε να κατεβαίνει χαμηλά για να ρίχνει το φως του στα παιδιά και να αφουγκράζεται τις παιδικές τους φωνές.

Μία μέρα ξεμάκρυνε αρκετά και βρέθηκε πάνω από τα ερείπια μιας πόλης. «Μπα, χαλάσματα» σκέφτηκε και κοιτώντας πιο προσεκτικά παρατήρησε οβίδες, κουρνιαχτό και σκελετωμένα παιδιά. Πρώτη φορά αντίκρυζε κατάματα τον πόλεμο. Κράτησε την ανάσα του από φόβο και τότε άκουσε έναν παιδικό αναστεναγμό που ανέβαινε πάνω από την ερειπωμένη πόλη. Οι φωνές των παιδιών ενώθηκαν σε μία ευχή: Να παύσει τώρα ο πόλεμος, να ξαναβρούν την αθωότητά τους, να πάνε ξανά σχολείο, να βρεθούν με φίλους και αγαπημένα πρόσωπα. Ο Αστερούλης βούρκωσε, «τόσος πόνος δεν μπορεί να χωρέσει σε παιδική ψυχή», μονολόγησε, σκούπισε τα μάτια του και χάθηκε ψηλά στο γαλαξία. Είχε ακούσει, βέβαια από τη μητέρα του ιστορίες και για άλλα άστρα. Ήξερε πως όταν ένα αστέρι σκοτεινιάζει και χάνει τη λάμψη του πεθαίνει, γίνεται πεφταστάρι και χάνεται. Συνέχιζε, λοιπόν άκεφα να λάμπει, προσπαθώντας να ξεχάσει τη θλίψη των παιδιών του πολέμου.

Και αυτό, ώσπου μια μέρα βρέθηκε πάνω από μία παιδιατρική κλινική. Χαμήλωσε, σώπασε και είδε παιδικά δάκρυα και θλίψη. Παιδιά αντιμέτωπα με σοβαρές παθήσεις έδιναν τη μάχη τους να κρατηθούν στη ζωή. Δωμάτια με λούτρινα αρκουδάκια δίπλα σε ορούς, μηχανήματα και φάρμακα. Πόσο αντιφατική εικόνα σκέφτηκε, παιδικές ψυχές που στερούνται το γέλιο στην πιο τρυφερή ηλικία. Και τότε άκουσε.. από έναν παιδικό θάλαμο μία φωνή με αναστεναγμό: «αν, αν είχα μονάχα μια ευχή, θα ήταν να βγω από αυτόν τον θάλαμο και να κάνω ένα ταξίδι, ένα ταξίδι μακριά, στη θάλασσα». Ήταν η ευχή ενός μικρού κοριτσιού, λιγνού, με όψη κέρινη και θλιμμένα μάτια. Και το κορίτσι συνέχισε, «αχ και να έβλεπα ένα πεφταστάρι, αυτήν την ευχή θα έκανα με όλη μου την καρδιά». «Αυτό είναι!» αναφώνησε Ο Αστερούλης.

Εκείνο τη στιγμή, ο Αστερούλης βυθίστηκε στη θάλασσα και η λάμψη του φώτισε όλες τις ψυχές των παιδιών που εκείνο το βράδυ έκαναν την ίδια ευχή. Σε τι ωφελεί η λάμψη μας όταν δεν μπορούμε να φωτίσουμε με αυτήν τον κόσμο μας και να τον κάνουμε λίγο καλύτερο;

Γυμνάσιο Γενικής Αγωγής

3^ο ΓΥΜΝΑΣΙΟ ΑΡΓΥΡΟΥΠΟΛΗΣ ΑΘΗΝΩΝ

«Ως από μηχανής αστέρι»

Μια φορά και έναν καιρό ένα λαμπερό αστεράκι ζούσε σε έναν απομακρυσμένο γαλαξία με τους διαστημικούς φίλους του. Μια μέρα το φως του άρχισε να αναβοσβήνει ανεξέλεγκτα και αυτό το προειδοποιούσε για μια νέα αποστολή που έπρεπε να αναλάβει στον πλανήτη που ονομαζόταν γη. Αμέσως χωρίς να χάνει χρόνο ξεκίνησε το μεγάλο του ταξίδι, ενθουσιασμένο και λάμποντας από την χρυσόσκονη και την χαρά του. Μετά από μέρες έφτασε στον προορισμό του έτοιμο να εξερευνήσει, να ανακαλύψει και να παρατηρήσει τον κόσμο βοηθώντας τον έτσι στα προβλήματα και τις αδυναμίες του.

Ήταν ενθουσιασμένο με την νέα του αποστολή που τύχαινε να συμβαίνει τα Χριστούγεννα που ήταν η αγαπημένη του εποχή. Εκείνη λοιπόν την εποχή προσφοράς και αγάπης προσγειώθηκε στη γη. Παρατήρησε πολλά γύρω του μα περισσότερο του κέντρισαν το ενδιαφέρον οι χριστουγεννιάτικη στολισμοί, η γιορτινή ατμόσφαιρα, τα γέλια των ανθρώπων και τα δώρα που ανταλλάσσανε με αγάπη αλλά και τη φύση, τα δέντρα, τα ζώα. Είχε μαγευτεί από όλη αυτή την ομορφιά των ανθρώπινων έργων αλλά και τον ίδιων των ανθρώπων που συνυπήρχαν μεταξύ τους. Ως εκείνη την στιγμή όλα όσα είχε ανακαλύψει ήταν ευχάριστα. Έτσι, αποφάσισε να επισκεφτεί και τα άλλα μέρη του πλανήτη.

Ταξίδεψε σε διάφορες χώρες ώσπου έφτασε και σε μέρη που αντίκρισε τη σκοτεινή πλευρά του κόσμου. Τρομαγμένο παρατηρούσε γύρω του ανθρώπους να πονάνε, να υποφέρουν, να πεθαίνουν από ιούς και αρρώστιες, το περιβάλλον να καταρρέει και το χειρότερο απ' όλα καταστροφές, θανάτους και μετανάστες από τον πόλεμο. Τα φριχτά αυτά γεγονότα το στεναχώρησαν, το απογοήτευσαν και το θύμωσαν. Έτσι αποφάσισε να πάρει δραστικά μέτρα και να μην επιτρέψει στο κακό να συνεχίσει να κυριαρχεί και να βλάπτει τον πλανήτη.

Ξεκίνησε να φτιάχνει πολλά δεντράκια καθώς λάτρευε τις κατασκευές και το ηρεμούσαν. Πίστευε πως η καλύτερη λύση είναι να μοιράσει τα δεντράκια σε όλο τον κόσμο για να τα στολίζει. Κάθε φορά που στο δεντράκι θα έμπαινε ένα στολίδι αυτό θα προκαλούσε ένα ευχάριστο γεγονός στον κάτοχό του. Με αυτόν τον τρόπο τα δεντράκια θα προκαλούσαν χαρά στους ανθρώπους, θα τους συμφιλίωναν, θα γιάτρευαν τις πληγές τους και θα βελτιώναν τον κόσμο τους προς το καλύτερο. Έτσι τελικά θα κατάφερνε να περιορίσει το κακό και να κυριαρχήσει η αγάπη, η ειρήνη, η υγεία, η ελευθερία και όλοι θα ζούσαν ευτυχισμένοι. Την ιδέα αυτή το αστεράκι κατάφερε να την κάνει πράξη, να ολοκληρώσει την αποστολή του και ζήσανε αυτοί καλά και εμείς καλύτερα!

Γυμνάσιο Γενικής Αγωγής

2^ο ΓΥΜΝΑΣΙΟ ΜΟΣΧΑΤΟΥ

ΤΑ ΑΣΤΕΡΙΑ ΤΟΥ MAKE A WISH

Πάντα αγαπούσα τα αστέρια. Από μικρή περνούσα πολλές ώρες κοιτάζοντάς τα. Ένιωθα την απέραντη δύναμή τους και το έντονο φως τους που τρεμόπαιζε, με συνέπαιρνε. Θυμάμαι τη στιγμή που πρωτόμαθα ότι βρίσκονται πάρα πολύ μακριά μας και ότι αν μπορούσαμε να τα δούμε από κοντά, θα έμοιαζαν σε μέγεθος με μία μεγάλη πόλη, ίσως και χώρα!

Πάντα λοιπόν ένιωθα δέος για τα αστέρια και λάτρευα τον πατέρα μου που με φώναζε «αστέρι μου» όποτε έκανα κάτι σημαντικό, αλλά και εγώ όταν έβλεπα ένα παιδί που με εντυπωσίαζε τον αποκαλούσα «αστέρι». Όπως καταλαβαίνετε, πάντα είχα ένα αστέρι στον νου και την καρδιά μου...

Έτσι, όταν μια μέρα έμαθα για τον φιλανθρωπικό οργανισμό Make a Wish που πραγματοποιεί ευχές παιδιών με σοβαρές ασθένειες μέσα από την αγορά ενός αστεριού μόνο με δύο ευρώ, ενθουσιάστηκα! Τότε συνειδητοποίησα για μία ακόμη φορά αυτή τη μαγική δύναμη που έχουν τα αστέρια να κατευθύνουν τις ζωές μας, αλλά κυρίως να δίνουν απεριόριστη χαρά και δύναμη σε παιδιά που τα έχουν τόσο πολλή ανάγκη!

Για αυτό μην ξεχνάς πόσο σημαντική είναι αυτή η προσφορά σου. Μέσα από το δικό σου περίσσευμα ψυχής μπορείς να γίνεις ένα αστέρι – φύλακας άγγελος σε ένα παιδί που έχει ανάγκη την αγάπη σου. Γίνε τώρα εσύ το αστέρι της ζωής του!

Γυμνάσιο Γενικής Αγωγής

6^ο ΓΥΜΝΑΣΙΟ ΖΩΓΡΑΦΟΥ

« Όταν εύχεσαι ελπίζεις και όταν ελπίζεις παλεύεις». Έχοντας αυτό σαν βασική αρχή το Make a wish, είναι μία αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία που κάνει πραγματικότητα τις επιθυμίες παιδιών (3-18 ετών), με σοβαρές και ίσως απειλητικές για την ζωή τους ασθένειες. Πρόκειται για μια κορυφαία στο είδος της ΜΚΟ, η οποία στηρίζεται αποκλειστικά σε χορηγίες και δωρεές ιδιωτών και εταιρειών.

Το Make a wish, με την παρουσία του όλα αυτά τα χρόνια, μας δείχνει πόσο ενεργητική και σωτήρια μπορεί να αποδειχθεί η εκπλήρωση ενός ονείρου για παιδιά και εφήβους με σοβαρή πάθηση. Μέχρι σήμερα έχουν πραγματοποιηθεί εκατοντάδες ευχές παιδιών, δίνοντάς τους με αυτόν τον τρόπο το κουράγιο να συνεχίσουν τη μάχη που δίνουν για να κρατηθούν στη ζωή. Ωστόσο, η ιστορία του Make a wish, μας γυρίζει πίσω στο 1980, στην πρώτη ευχή που έκανε ο μικρός Κρις. Πρόκειται για ένα αγοράκι από το Φοίνιξ, που έπασχε από λευχαιμία και ο αγώνας του για ζωή τον έκανε να πάψει να ονειρεύεται. Η πρωτοβουλία αυτή έμελλε να αλλάξει τον κόσμο, καθώς ιδρύθηκε το Make a wish.

Στην Ελλάδα το Make a wish ιδρύθηκε το 1996, με πρώτη ευχή (Μάρτιος 1997) αυτή του Ανδρέα που ήθελε να παίξει με την αγαπημένη του ομάδα, τον Ολυμπιακό. Το όνειρό του, αυτό πραγματοποιήθηκε και ο Ανδρέας νικητής στη μάχη με την αρρώστιά του πια, δεν ξεχνά ποτέ εκείνη την ημέρα, που χαράκτηκε με ανεξίτηλα χρώματα στη μνήμη του, δίνοντας του δύναμη και κουράγιο για να συνεχίσει τον αγώνα του και να κερδίσει ένα μέλλον με υγεία.

Αν και γνώριζα το έργο του Make a Wish το γνώρισα καλύτερα μέσω του εκπαιδευτικού προγράμματος Αστέρι της Ευχής. Η δράση αυτή με βοήθησε να αντιληφθώ την αξία του εθελοντισμού. Δεν είναι δύσκολο να προσθέσω το δικό μου λιθαράκι σε αυτό το οικοδόμημα και να βοηθήσω άτομα της ηλικίας μου αλλά και μικρότερα από μένα, με σοβαρές παθήσεις, με μια τόσο απλή κίνηση. Ο εθελοντισμός είναι μια ανιδιοτελής προσφορά που συμβάλλει στη συνολική ευημερία της κοινωνίας. Αισθάνομαι ιδιαίτερα συγκινημένη και έντονα δέος τολμώντας να πω για το σημαντικό αυτό έργο. Θεωρώ πως δεν υπάρχει τίποτα πιο σημαντικό από το να προσφέρεις χαρά και χαμόγελο σε παιδιά που αγωνίζονται για τη ζωή τους. Τα αθώα αυτά πλάσματα, έχουν δει από νωρίς το σκληρό πρόσωπο της ζωής, και το λιγότερο που οφείλουμε να κάνουμε όλοι, είτε ατομικά είτε ως κοινωνία, είναι να στηρίζουμε το έργο των ανθρώπων που παλεύουν να ζωγραφίσουν ήλιους στους μαύρους ουραμούς που έδειξε η ζωή από νωρίς σε κάποιους όχι και τόσο προνομιούχους με την ευρέως κοινή έννοια του όρου.

9^ο ΓΥΜΝΑΣΙΟ ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ

Η ΔΙΚΗ ΜΟΥ ΕΥΧΗ

<<Αγαπητό ημερολόγιο,

Όλα άρχισαν πριν καιρό...Ήμουν μόλις δεκατριών χρονών, όταν ανακαλύψαμε πως έχω καρκίνο. Είχα συμπτώματα, που κάποια τα έχω ακόμα, αλλά δε τους έδινα σημασία. Στην αρχή νόμιζα δεν ήταν κάτι σοβαρό, όμως μία επίσκεψη στον γιατρό άλλαξε για πάντα τη ζωή μου. Θυμάμαι πολύ καθαρά εκείνη τη μέρα. Θυμάμαι τα δάκρυα της μητέρας μου να κυλάνε στα μάγουλά της και τον πατέρα μου να προσπαθεί μάταια να την καθησυχάσει...

Έχει περάσει ένας χρόνος από τότε. Τώρα βρίσκομαι στο νοσοκομείο, αλλά δεν είμαι μόνη. Έχω τους γονείς μου και τους γιατρούς, να με υποστηρίζουν και να μου δίνουν κουράγιο. Θυμάμαι, σαν χθες, τη μέρα που οι νοσοκόμες με ρώτησαν αν έχω κάποια επιθυμία. Τους είχα απαντήσει πως το μεγαλύτερο μου όνειρο ήταν να ταξιδέψω στην Disneyland... Μετά από έναν μήνα οι ίδιες νοσοκόμες είχαν έρθει να μου αναγγείλουν τα πιο ευχάριστα νέα: Χάρη στο Make a Wish, έναν οργανισμό που εκπληρώνει τις ευχές των παιδιών με σοβαρές ασθένειες, θα μπορούσα να πάω στη Disneyland. Εκείνες οι μέρες ήταν αξέχαστες για μένα γιατί ένιωθα δυνατή και "ασταμάτητη".

Τώρα έχει περάσει ένας μήνας από το απίστευτο αυτό ταξίδι και η υγεία μου, δυστυχώς, δεν καλυτερεύει. Δυσκολεύομαι να αναπνεύσω, να περπατήσω, ακόμα και να κουνήσω το σώμα μου. Αισθάνομαι πια κουρασμένη να παλεύω για τη ζωή μου• δεν ξέρω πόσο θα αντέξω ακόμα...>>

Αυτά είχα γράψει στο ημερολόγιό μου, όταν ήμουν δεκατριών χρονών. Ήμουν έτοιμη να τα παρατήσω... Ωστόσο, στις τελευταίες, οριακές, στιγμές της ζωής μου, χάρις και στη μεγάλη υποστήριξη που έλαβα από το Make a Wish, κατάλαβα ότι, ακόμα και αν φαίνεται αδύνατο, όλα μπορούν να συμβούν, αρκεί να συνεχίζεις να παλεύεις. Τώρα, εικοσιενός χρονών, έχω θεραπευτεί πλήρως από την αρρώστια. Κι έχω καταφέρει να κάνω πολλά ακόμη ταξίδια... .

Γυμνάσιο Γενικής Αγωγής

2ο ΓΥΜΝΑΣΙΟ ΒΟΥΛΑΣ

Ένας ουρανός γεμάτος Αστέρια .

Κοίτα ψηλά! Κάποιος σκορπίζει αστέρια .

Βλέπεις τον ουρανό; Είναι γεμάτος πια .

Παντού σιωπή... Και συ το βλέμμα σου ορθώνεις ...

Μη φοβάσαι το σκοτάδι!

Αυτό τα κάνει να λάμπουν πιο πολύ .

Να χεις υπομονή, να κρατάς το βλέμμα σου αγέρωχο, με πείσμα και με προσμονή ..Και θα τα δεις.

Άλλα μπορεί να τρεμοπαιζουν, άλλα να σε τυφλώνουν από λάμψη και είναι και αυτά εκεί σε μια γωνιά που παλεύουν να φανεί η ύπαρξη τους. Δεν θα πέσουν όλα. Δεν θα γίνουν όλα ευχή. Κάποια θα μείνουν στον ουρανό για πάντα. Θα είναι οι σχισμές. Θα συμβολίζουν την απώλεια αλλά και το άπειρο συνάμα. Άλλα θα γίνουν προσευχή. Θα γίνουν όνειρο που πραγματώνεται. Και κάποια άλλα θα γίνουν διαδρομή, παράδειγμα προς μίμηση, αγώνας ιερός .

Όλα όμως είναι νικητές .Γιατί δεν σβήνουν ποτέ. Γιατί το φως τους μπαίνει μέσα μας. Ζεσταίνει τις καρδιές μας, ακουμπάει τις ψυχές μας. Και όλοι εμείς ενωμένοι σαν οικογένεια , τούτο πρέπει να κάνουμε :

Just make a wish!

Γυμνάσιο Γενικής Αγωγής

2^Ο ΓΥΜΝΑΣΙΟ ΒΡΙΑΗΣΣΙΩΝ

ΤΟ ΑΣΤΕΡΑΚΙ ΠΟΥ ΕΜΕΙΝΕ ΜΟΝΟ ΤΟΥ ΣΤΟ ΔΕΝΤΡΟ (Διήγημα για το διαγωνισμό του "Κανε-μια-ευχη" Ελλάδος)

Της Έφης

Είχε μεγάλη χαρά κι ανυπομονησία μαζί ο Ασπερρρρούλης. Εδώ και καιρό περίμενε υπομονετικά μέσα στο κόκκινο κουτί, συσκευασμένος μαζί με τα υπόλοιπα αστεράκια της ευχής, να έρθει η σειρά του να βγει επιτέλους από το κουτί να δει κι αυτός τον έξω κόσμο. Περίμενε, περίμενε, περίμενε. Ωσπου ήρθε επιτέλους η μέρα που το όμορφο κόκκινο κουτί παραδόθηκε στο σχολείο. Η καθηγήτρια που ήταν υπεύθυνη για να μοιράσει τα αστεράκια της ευχής, η κυρία Έφη, άνοιξε το κουτί με ανυπομονησία. Πρώτα πρώτα έπιασε μια στιβα αστεράκια και τα κοίταξε προσεκτικά. Ήταν ίδια, είχαν το ίδιο χρώμα και σχήμα, και στη μέση μια καρδιά που από τη μια μεριά έγραφε "Σε έχω στην καρδιά μου" και από την άλλη "Σου εύχομαι..." και είχε χώρο αρκετό να γράψει καθένας την ευχή του. Αμέσως πήρε στα χέρια της το φυλλάδιο με τις οδηγίες κι άρχισε να διαβάζει, να διαβάζει, να διαβάζει..."Θα τα καταφέρουμε;" σκέφτηκε. Θα τα καταφέρουμε να δώσουμε τόσα πολλά αστεράκια; Ευτυχώς, δεν ήταν μόνη της σε αυτό, είχε μια ολόκληρη ομάδα συναδέλφους να βοηθήσουν. Ένωσε μια γλυκιά ζεστασιά στην καρδιά της και αναμνήσεις να την πλημμυρίζουν. Βλέπετε, ήταν κι η ίδια "μαμά της ευχής", πριν από 12 χρόνια είχε πραγματοποιηθεί η ευχή του δικού της "αστεριού", του Άλκη της. Όλη η οικογένεια μαζί είχε κάνει ένα ταξίδι στη Γαλλία, στο Παρίσι, κι είχαν επισκεφτεί το "Πάρκο του Αστεριζ" και τη Disneyland. Ο Άλκης της έλαμπε από χαρά σαν πραγματικό αστερί, τα ματάκια του είχαν γεμίσει όμορφες εικόνες κι η ψυχούλα του χαρούμενες στιγμές. Και τώρα είχε έρθει η ώρα να βοηθήσει και η ίδια να πραγματοποιηθεί η ευχή ενός άλλου παιδιού που κι αυτό υπέφερε όπως είχε υποφέρει και ο Άλκης της..."ΘΑ ΤΑ ΚΑΤΑΦΕΡΟΥΜΕ!" σκέφτηκε αποφασιστικά και όλοι μαζί στρώθηκαν στη δουλειά...

Και τα κατάφεραν... Στολιστηκε το "Δέντρο των Ευχών" του σχολείου τους, με όλα τα αστεράκια που πήραν οι μικροί μαθητές στα χέρια τους και έγραψαν πάνω τις ευχές τους. Ήταν τόσο όμορφο, γεμάτο μπλε αστεράκια και με τα λευκά φωτάκια του να αναβοσβηνουν με ρυθμο... Η κυρία Έφη είχε υποσχεθεί πως θα τα μαζέψει οσοολα τα αστεράκια και θα έστελνε τις ευχούλες των παιδιών στο παιδάκι που θα βοηθούσαν να πραγματοποιηθεί η ευχή του.

Ο Ασπερρρρούλης καμάρωνε εκεί ψηλά που ήταν κρεμασμένος. Κάποιο ψηλό παιδί τον είχε βάσει στο πιο πάνω κλαδί που έφταναν τα χέρια του κι από εκεί μπορούσε να βλέπει

όλους τους φίλους του, τους άλλους αστερουληδες, που ήταν κρεμασμένα στα υπόλοιπα κλαδιά. Ήταν χαρούμενος που έβλεπε γύρω του τόση χαρά, τόσα μάτια να λάμπουν, τόσα παιδιά να έρχονται κοντά στο δέντρο στα διαλείμματα και να διαβάζουν τις όμορφες ευχές. Ήταν χαρούμενος που έβλεπε το χριστουγεννιάτικο παζάρι που διοργάνωσαν τα παιδιά μόνα τους για να μπορέσουν να συγκεντρώσουν χρήματα για την εκδρομή τους. Ήταν χαρούμενος που ακούγονταν χριστουγεννιάτικα τραγούδια και που άκουσε τα παιδιά να τραγουδούν τα κάλαντα. Πόσο του άρεσε του Ασπερρρρούλη όλη αυτή η ατμόσφαιρα της χαράς και της ζεστασιάς που ένιωθε γύρω του... Τόσο πολύ, που ξεχασε πως κανένα παιδί δεν είχε γράψει στη δική του καρδούλα μια ευχή για το "παιδί της ευχής". Δεν πειράζει, σκέφτηκε. Θα το δουν και θα με γράψουν αργότερα...

Την άλλη μέρα, αφού είχε κλείσει το σχολείο για τις γιορτές, ήρθε πρωί πρωί η κυρία Έφη να μαζέψει τα αστεράκια από το δέντρο. Σήμερα ήταν η μεγάλη μέρα! Θα πήγαινε στην τράπεζα να καταθέσει τα χρήματα που συγκεντρώθηκαν για να υιοθετήσουν την ευχή του "παιδιού της ευχής" που θα επέλεγε το "Κανε-μια-ευχη" και αν προλάβαινε, θα έβαζε σε ένα ωραίο κουτάκι τις καρδούλες από τα αστεράκια που είχαν γραμμένες ευχές και θα το έστελνε κι αυτό μαζί, με το ταχυδρομείο, για να πάρει το παιδάκι λίγη χαρά διαβάζοντας τις. Ξεκίνησε γρήγορα γρήγορα να μαζεύει τα αστεράκια σε μια σακούλα, όμως τον Ασπερρρρούλη που ήταν πιο ψηλά από όλα δεν τον έφταναν τα χέρια της... Προσπάθησε, ξαναπροσπάθησε να βρει μια σκάλα, κάτι να ανέβει, αλλά δεν τα κατάφερε. Είδε και ότι δεν ήταν γραμμένη ευχούλα στην καρδούλα του, και αποφάσισε να φύγει φουριοζα φουριοζα για να προλάβει την τράπεζα και το ταχυδρομείο.

Έμεινε μόνος του ξαφνικά η Ασπερρρρούλης... Μόνος, ολομόναχος μέσα στο κρύο, άδειο σχολείο. Ούτε φίλοι πια, ούτε παιδιά, ούτε χαρές, ούτε γέλια και τραγούδια. Ένα παράπονο γέμισε την καρδούλα του. "Μα γιατί εγώ;" άρχισε να σκέφτεται. "Γιατί πρέπει όλα τα άσχημα να συμβαίνουν σε μένα; Που να είναι τώρα οι φίλοι μου, οι υπόλοιποι αστερουληδες; Αχ, θα έδινα τα πάντα να ήμουν μαζί τους, να με έπιαναν κι εμένα με αγάπη δύο παιδικά χεράκια, να με διάβαζαν δύο παιδικά ματάκια και να δώσω κι εγώ λίγη χαρά... Έχω κι εγώ καρδιά, έχω κι εγώ δύναμη μέσα μου, μπορώ κι εγώ να αλλάξω τη ζωή ενός παιδιού"...Ο μικρός Ασπερρρρούλης ένωσε ξαφνικά το πιο πιο μοναχικό, το πιο άτυχο, το πιο δυστυχισμένο αστεράκι της ευχής...

Εκείνη την ώρα ήρθε στο σχολείο η καθαρίστρια, η κυρία Ρούλα. Η κυρία Ρούλα δεν ήξερε πολλά γράμματα. Με ένα μεροκάματο όμως κατάφερε τόσα χρόνια μόνη της να μεγαλώσει τρία παιδιά και να τα κάνει ανθρώπους στην κοινωνία. Είδε το μικρό Ασπερρρρούλη που κρεμόταν μόνος του ψηλά, πήγε αμέσως κι έφερε μια σκάλα και ανέβηκε να τον κατεβάσει. Κρίμα είναι, σκέφτηκε, να μη φτάσει στα χέρια του παιδιού κι αυτό το αστεράκι. Είδε ότι δεν ήταν γραμμένη επάνω στην καρδούλα του καμμία ευχή, κι

αμέσως φωτίστηκε το πρόσωπο της. Πήρε ένα μεγάλο, κόκκινο μαρκαδόρο κι έγραψε με κεφαλαία γράμματα κάτω από εκεί που έλεγε "Σου εύχομαι..."

ΥΓΕΙΑ

και ζωγράφισε μια μικρή κόκκινη καρδιά. Μπορεί να μην ήξερε πολλά γράμματα η κυρία Ρούλα, ήξερε όμως πολύ καλά πόσο σημαντική είναι η υγεία για τον καθένα μας. Χαμογέλασε γλυκά κι έπιασε το τηλέφωνο της και πήρε την κυρία Έφη. "Σας πρόλαβα, κυρία Έφη μου;" της είπε. "Έχω κι άλλο ένα αστεράκι για το παιδάκι μας, τώρα μόλις το κατέβασα από το δέντρο..."

Κι έτσι, ο μικρός μας Ασπερρρρούλης που στην καρδούλα του είχε γραμμένη την πιο πολύτιμη ευχή ένωσε και πάλι χαρά και ζεστασιά, μήπκε κι αυτός στο όμορφο κουτί με όλους του τους φίλους και πρόσφερε χαμόγελα στο "παιδάκι της ευχής" και εκπλήρωσε επιτέλους το σκοπό του. Γιατί η δύναμη μιας ευχής είναι τεράστια...και μπορεί, πραγματικά, να αλλάξει ολόκληρη τη ζωή ενός ανθρώπου...

Κι αυτό το ξέρουν όλα τα "παιδιά της ευχής" κι όλοι οι Ασπερρρρουληδες τους...

